

Team Opus på Bruks SM i Rättvik 15-16 augusti 2008

Årets SM gick i trakterna kring Siljan. En fantastisk plats som gav en närmast magisk naturupplevelse som till och med tog andan ur spända nerver. Efter en resa från Gotland och Visby hamn med mellanlandning i Roslagen var det härligt att äntligen se skyltar mot Falun och Rättvik.

Team Opus bestående av fjordhästen Opus, ryttare Sara, husse Peter, och groomarna Sara och Märta var laddade till max. Största delen av Team Opus strålade av glädje över att få komma till tävlingsplatsen. Ryttaren var mest spänd. Fokuserad men spänd.

Rekordsnabb bangenomgång

Bangenomgången var på fredag kväll. Det var en rekordsnabb bangenomgång som inleddes med orden ”Ingen av er skulle ha tagit er hit om ni inte kunde reglerna så det blir ingen genomgång av hindren.” Det blev en genomgång av banans sträckning rätt och slätt och sedan fick man fritt gå banan. Vid en första anblick såg banan lätt ut. Den var byggd för körningen i första hand och som bruksryttare var det inga större klurigheter faktiskt. Det jag såg som en svårighet var tiden. Opus är ju en häst av den bekvämare sorten utrustad med taxben så traven har varit ett litet problem. Visserligen har vi jobbat mycket med längning av traven under vintern och våren men inte riktigt nått önskat resultat ännu. Det är antingen samlad trav i form eller snabb trav med lång häst och tappad form. Inget riktigt mellanting ännu.

Banan fastnade i medvetandet fort. Inledning i galopp och därefter tre stycken 55 cm hinder placerade på en båge så att sista hindret blev i förvänd galopp om man inte hann byta. Därefter lastbrygga och sedan flytta föremål i skritt. Sedan vändning i trångt utrymme och samtliga halter (uppför, nedför och på plan mark). Bommarna låg i år i solfjäderform. Efter bommarna kom brunnslocket som bestod av en träplatta. Nu ändrades gångarten till trav och det var trav genom vattenhinder, serpentiner, träbro, lydnadshinder och korridor. Så blev det åter skritt och backning i vinkel och sedan skrittade man i mål.

En halv macka till frukost

Jag är inte nervös. Opus känner att jag är det. Sambon känner att jag är det. Jag känner det inte. Alltså, när vi körde backen ner mot Rättvik fladdrade små fjärilar i magen men det gick över snabbt. På tävlingsmorgonen kändes det lugnt. Sara skulle borsta Opus så att han glänste och putsa utrustningen så att den gnistrade, det visste jag. Märta skulle se till att jag hade matsäck med mig till tävlingsplatsen och Peter skulle ha koll på hunden Leo. Allt var grönt. Märklig känsla att slippa göra allt själv. Jätteskönt. Nästan prinsesslikt. Ändå fick jag bara ner en halv macka till frukost.

Med luftiga språng genom verkligheten

Veterinärbesiktning och sedan framridning. Sammanbiten funderade jag mer än en gång varför jag åkt till ett SM i bruksridning med Opus. De förskräckta hästarnas talesman. Spänd som en fiolsträng tog han oss förbi blomsteruppsättningar, rundbalar, trailers, höpåsar, ditten och datten. Mer än en gång frös han fast i asfalten och vägrade ta ett steg till. Vi skrittade bort till golfbanan som låg intill tävlingsplatsen och Opus taktade och hoppade än hit och än dit.

När han fått sig en tillsägelse efter att ha rest sig på bakbenen gjorde han en av sina snyggaste piaff-steg någonsin. Sara jublade och jag fräste.

Svårt att välja taktik

Så var det vår tur att starta. Vid funktionskontrollen tappade jag hjärnan lite och glömde att ta tygeln i en hand när vi travade tillbaka mot funktionsdomaren vilket resulterade i ett straffpoäng. Jag förvånades över att domaren inte kollade utrustningen det minsta.

När starttecken gavs valde jag trots allt att satsa på tempo genom banan och hoppas på att Opus kunde slappna av så pass mycket att han kunde samla sig naturligt utan att jag skulle behöva rida så mycket aktivt. Planen var att rida utan stigbyglar efter lastbryggan och genom de trixiga momenten. Då skulle jag lättare kunna manövrera honom med sätet tänkte jag. Detta lilla tilltag visade sig skulle kosta ett straffpoäng under ridning.

Vi nollade på alla moment utom tre. På SM är det hård konkurrens. Eftersom Opus fortfarande var ganska så spänd misslyckades vi totalt på momenten vända i trångt utrymme och rygga i vinkel. Lite tråkigt eftersom det är det han normalt sett är riktigt duktig på. Vi missade också två av halterna. Den ena halten var i uppförslut och jag hann inte hejda ett för stort kliv upp på sandbacken där halten var placerad. Den andra halten var en kommunikationsmiss. Opus skulle vara duktig och stampa på linjen...jättenöjd gjorde han halt innanför markeringen och stampade till ordentligt på linjen i tron att man ska stampa på saker som ligger på marken. Detta innebär genomriden halt så det var bara att skritta vidare. Däremot, de moment jag var nervös över; lastbryggan, hopp hinder, bommar, vatten hinder, träbro gjorde han strålande bra. Så himla duktig trots att hela världen var ute efter att slita hans gula lilla kropp i stycken.

Hur orkar man resa på ett SM?

Strax över fem minuter var vi inne på banan. Satt i relation till att själva resan varade i fem dagar kan man undra vad man håller på med. När man dessutom inte placerar sig bättre än en tolfteplats kan man ju verkligen fråga sig varför man åker på ett SM. Jo det ska jag tala om för er som läser detta. Det är svårt att ha roligare än när man åker ett sammansvetsat gäng med en gemensam uppgift mot ett gemensamt mål. Under själva resan sker tusentals små ögonblick som man bär med sig som varma minnen eller drar nyttig lärdom av. Man slås av hur underbar hästen är som kamrat när den utan knorr låter sig transporteras i en glasfiberlåda på hjul över hav, genom storstad med tunnlar och tung trafik, över berg och djupa dalar. Det är fantastiskt att vid varje stopp på vägen när man öppnar den lilla transportdörren mötas av ett par plirande glada hästögon. Det är också fantastiskt att påminnas om hur vackert Sverige är när det passerar utanför bilrutan. Slutligen är det fantastiskt att ha sådana vänner som stöttar, fixar, peppar och verkligen ger järnet när det gäller.

Och vinnaren var...

Sara Andersson på fjordingen Edwin vann hela tjottaballongen. Ett underbart ekipage som jag önskar allt gott. Det finns dåliga förlorare och det finns bra vinnare. Detta ekipage är ett typexempel på bra vinnare. Ödmjuka och kamratliga står de där och solar sig i glansen samtidigt som de strör positiv energi omkring sig. Ett ynka poäng efter kom Maria Nordqvist

på sin fjording Ia. Riktiga veteraner som tävlat SM bruksridning sedan premiären här på Gotland år 2000. Ständigt närvarande i toppen och tre förstaplaceringar. På tredje plats kom 17 åriga Hanna Wallsten på en New Forest.

Tusen tack till Team Opus och hoppas att vi kan sticka iväg på nya äventyr många gånger till.

Sara Wiss